

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobkyně: **P. H. N.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupena Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem sídlem 140 00 Praha
4, Na Pankráci 1618/30

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlím 140 21 Praha 4, Nám. Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 1. 2024 č. j. MV-185069-4/SO-2023, ve věci
žádosti o vydání zaměstnanecké karty

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 29. 8. 2023 č. j. OAM-82397/ZM-2022, kterým byla podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zamítnuta její žádost

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

o vydání zaměstnanecké karty, neboť pobyt žalobkyně není v zájmu České republiky a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.

2. Dle žalobkyně je však napadené rozhodnutí zcela nezákonné. Zcela bylo odhlédnuto od jejího tvrzení, že ji správní orgán nemůže sankcionovat za výkon práv a oprávněných zájmů ve smyslu ust. § 4 odst. 4 zák. č. 500/2004 Sb. a sankcionovat za podání žádosti o zaměstnaneckou kartu na území ve smyslu ust. § 45 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb. jak ji ust. § 42g odst. 5 zák. č. 326/1999 Sb. explicitně umožňuje. Přitom její žádost o zaměstnaneckou kartu jako nový účel pobytu na území podle ust. § 45 odst. 1 - byla podána na území právě v souladu s podmínkami uvedenými v § 42g odst. 5 zák. č. 326/1999 Sb., tedy v době, kdy pobývala na území základě povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za jiným účelem, v tomto případě za účelem studia. Žalovaný žádost akceptoval a nikdy nenamítal, že by k jejímu podání nebyla oprávněna. Současně podáním žádosti vymezila v souladu se zásadou dispoziční předmět řízení, kterým se měl žalovaný primárně zabývat – tedy tím, zda splňuje podmínky pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnanecké karty, a zda doložila listinné náležitosti ve smyslu ust. § 42g odst. 2 zák. č. 326/1999 Sb. Meritem žádosti se však žalovaný nezabýval vůbec nijak, žádost v tomto jí vymezeném rozsahu vůbec neprojednal. V odůvodnění rozhodnutí pak žalovaný odkázal na důvodovou zprávu k novele zákona č. 326/1999 Sb. (kterou byly zavedeny migrační kvóty k podání žádosti prostřednictvím zastupitelských úřadů České republiky). Takové odůvodnění je však nutno pro nepřezkoumatelnost a rozpor s úmyslem zákonodárce odmítnout. Dle jejího názoru žalovaný buď přehlédl, anebo v její neprospěch účelově desinterpretoval úmysl zákonodárce. Nezminil tu pro danou problematiku klíčovou pasáž z této důvodové zprávy – strana 48 – kde je explicitně uvedeno: *Zavedení kvót je navrhováno pouze vůči cizincům žádajícím ze zahraničí o vstup na území České republiky. Ve vztahu k cizincům, kteří již na území České republiky pobývají za jinými (neekonomickými) účely, a chtějí svůj účel pobytu změnit na výdělečný, není zapotřebí kvóty uplatňovat.* Tedy v tomto smyslu má za to, že to rozhodnutí je zcela nezákonné, v rozporu s platnou právní úpravou i úmyslem zákonodárce týkající se migračních kvót. Zcela bez ohledu na ty skutečnosti, na které žalovaný v odůvodnění poukazuje, nelze ji ve výsledku sankcionovat za výkon jejích oprávněných práv a zájmů, žádné neplnění původního účelu pobytu studia nebylo zjištěno.
3. Žalobkyně dále namítla, že pokud již existuje pravomocný závěr správního orgánu o tom, že účastník splnil podmínky pro udělení dlouhodobého pobytu za účelem studia, je v hrubém rozporu s ust. § 53 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb. dojít v rámci zcela jiného druhu žádosti (žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnanecké karty) k závěru, že se dopustila obcházení zákona v případě prvotní žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem studia. Zdůraznila, že se nejedná a nejednalo o řízení o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu např. podle ust. § 37 odst. 1 písm. b) zák. 326/1999 Sb. – v případě neplnění účelu pobytu studium). Žalobkyně neví, co přesně žalovaný myslí pojmem „neplnění deklarovaného účelu pobytu“. Jednak zákon č. 326/1999 Sb. takový pojem nezná a nedefinuje, (například ust. § 45 odst. 1 hovoří o neplnění pobytu - o *Nové povolení k dlouhodobému pobytu dále nelze udělit, jestliže cizinec neplnil před podáním žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu*). Současně pak v kontextu provedeného dokazování nabývá na váze i ta skutečnost, že se jazykového kurzu organizovaného Českou zemědělskou univerzitou účastnil, docházku plnila, do tohoto

řádně nastoupila. V tomto směru má za to, že správní orgán v její neprospěch argumentuje něčím, co nemá oporu v zákoně a je i v rozporu se skutečným stavem věci.

4. Žalobkyně uvedla, že rozhodnou vůli zákonodárce obsahuje str. 48, kde je explicitně uvedeno: zavedení kvót je navrhováno pouze vůči cizincům žádajícím ze zahraničí o vstup na území České republiky. Ve vztahu k cizincům, kteří již na území České republiky pobývají za jinými (neekonomickými) účely, a chtějí svůj účel pobytu změnit na výdělečný, není zapotřebí kvóty uplatňovat. Žalobkyně označila případy, kdy se jednalo o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnanecké karty na nekvalifikované pracovní pozice, podané státními občany Vietnamské socialistické republiky a ve všech případech bylo žádostem vyhověno, přičemž byly podány časově ve shodném období jako byla podána její žádost. Přístup žalované je tedy k její osobě nejen v rozporu se zájmem a úmyslem zákonodárce, ale i v hrubém rozporu s vlastní aplikační praxí. Rozhodnutí žalované je z tohoto důvodu rovněž nesprávné, nezákonné a nepřezkoumatelné a rovněž v hrubém rozporu se zásadou legitimního očekávání.
5. Žalobkyně dále namítala, že pokud navíc správní orgán v odůvodnění výroku ve vztahu pracovní smlouvě uzavřel, že má na území České republiky vykonávat nekvalifikovanou práci za mzdu, která se jen nepatrně pohybuje nad hranicí základní sazby měsíční minimální mzdy, pak pokud bychom obecně přijali názor správního orgánu o tom, že v případě posuzování žádosti o zaměstnaneckou kartu bude posuzovat výši mzdy bez ohledu na splnění této základní podmínky (výše mzdy), jednalo by se zcela evidentně o nezákonnou libovůli a současně o názor, který je v rozporu jak se samotnou dikcí zákona, ale i vlastní praxí správního orgánu I. stupně.
6. Žalobkyně dále namítala, že není možné s odkazem na usnesení vydané Vládou České republiky - nařízení č. 220/2019 Sb. ze dne 26.8.2019, dle kterého v příloze č.2 k Nařízení byl stanoven počet žádostí o zaměstnaneckou kartu mimo režim vysoce kvalifikovaný zaměstnanec na počínaje 01.09.2019 pro zastupitelský úřad České republiky v Hanoji na počet „0“ dovozovat, že její pobyt na území není v zájmu České republiky a aplikovat výhradně na tomto základě ust. § 56 odst. 1 písm. j) zák. č. 326/1999 Sb. Dle žalobkyně tak správní orgán aplikoval ust. § 56 odst. 1 písm. j) zák. č. 326/1999 Sb. na skutkovou podstatu první v rozporu se smyslem i úmyslem zákonodárce. Nemůže než opětovně zdůraznit opakované použití pojmu „omezení migrace“ ze strany správního orgánu, nikoliv pojem „zřetelný zájem na bezpečnosti státu“, který by jedině mohl aplikaci výše uvedených ustanovení na žádost účastníka ospravedlnit. Z provedeného dokazování zcela jednoznačně vyplývá, že není a být v žádném případě nemůže žádným ohrožením bezpečnosti či snad veřejného pořádku České republiky. Nelze rovněž přehlédnout i tu skutečnost, že vzhledem k tomu, že již pobývá na území v rámci povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia – má z tohoto titulu volný přístup na trh práce dle ust. § 98 písm. j) zák. o zaměstnanosti – tedy velmi pravděpodobně, logicky - a jak bývá poměrně zcela běžné - si v rámci studia pravděpodobně brigádně také přivydělávala. Je tak nejen nelogické ale také nepřípustné, aby správní orgán ve výsledku žadatele sankcionoval vlastně za to, že vykonává práva a oprávněné zájmy, navíc velmi pravděpodobně mohl a byl činný na trhu práce již před podáním žádosti. Za takové situace žalobkyně nemůže než vznést důvodné pochybnosti o logické a právní konstrukci aplikace ust. § 56 odst. 1 písm. j) zák. č. 326/1999 Sb. na řízení o jeho žádosti.

7. Žalobkyně vyslovila názor, že postupem správního orgánu došlo k nepřipustné diskriminaci na základě národnostního původu, kdy jejímu zástupci je z jeho právní praxe známo, že v případě identického druhu žádosti – žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnanecké karty podaná na území – dochází běžně k vyhovění takovým žádostem v případě splnění všech zákonných podmínek, a to zcela bez ohledu na druh práce, výši mzdy a další okolnosti. V tomto případě však správní orgán to, zda splňuje či nesplňuje zákonné podmínky pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnanecké karty v zásadě vůbec neposuzoval, meritem žádosti tak, jak ho vymezila, se nezabýval, žádost zamítl z důvodů zcela jiných, ležících mimo předmět správního řízení. I z těchto všech shora uvedených důvodů je napadené rozhodnutí nezákonné a nepřezkoumatelné.
8. Žalobkyně rovněž namítala, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné v hodnocení otázky dopadu negativního rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Poznamenala, že žalovaná se omezila pouze na zcela obecná konstatování, na daný případ neaplikovala skutečné a reálné zázemí žalobkyně.
9. Žalovaná v písemném vyjádření navrhla zamítnutí žaloby. Zcela odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž stěžejní závěry zopakovala a uvedla, že úmysl nadále nenaplnit deklarovaný účel pobytu vyplývá právě z podané žádosti o zaměstnaneckou kartu, kterou žalobkyně deklaruje, že bude pracovat na plný pracovní úvazek. Jsou-li stanoveny kvóty pro ekonomickou migraci pro určitou zemi, pak nelze ignorovat záměr státu omezit příliv nekvalifikovaných pracovníků a akceptovat postup žalobkyně, která krátce po příjezdu na území podala žádost o změnu účelu pobytu. Poukaz žalobkyně na žádosti podané občany Vietnamské socialistické republiky na zastupitelských úřadech třetích zemí žalovaná považuje za nedůvodný. Jedná se totiž o specifickou skupinu cizinců, kterým byl dle § 169g odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., některým z těchto států vydán cestovní doklad nebo mají ve třetí zemi povolen dlouhodobý či trvalý pobyt a oprávněně v něm pobývají nepřetržitě po dobu nejméně 2 let. Žalobkyně však mezi tuto specifickou skupinu cizinců nepatří. Naopak žalobkyně svou žádostí v zemi původu deklarovala, že se bude věnovat studiu konkrétního akreditovaného studijního programu, pročez nejprve musí absolvovat jazykový přípravný kurz. Tento deklarovaný účel nenaplnila a místo studia podala žádost o vydání zaměstnanecké karty, kterou by však v zemi původu podat nemohla. V případě žalobkyně je tak na místě uplatnit migrační omezení vyplývající z právních předpisů vztahujících se na nekvalifikovanou pracovní sílu z Vietnamské socialistické republiky. Námitka žalobkyně naopak svědčí o tom, že postup správních orgánů není zaměřen na občany Vietnamské socialistické republiky jako celek, nýbrž toliko na ty, kteří na území zamýšlejí vstoupit skrze žádost podanou na Zastupitelském úřadu v Hanoji. V této souvislosti žalovaná odkázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 17 A 28/2023-42 ze dne 4. 12. 2023, kterým byl v totožném případě postup správních orgánů aprobevován. Žalovaná uzavřela, že v daném případě byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty, napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, řádně odůvodněno a je v souladu s právními předpisy.
10. Krajský soud na základě řádně a včas podané žaloby v souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a to v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání.

11. Ze správního spisu byly zjištěny následující pro věc významné skutečnosti. Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 29. 8. 2023 č. j. OAM-82397/ZM-2023 zamítlo žádost žalobkyně o vydání zaměstnanecké karty dle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2023, neboť pobyt žalobkyně na území není v zájmu České republiky. Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o němž žalovaná rozhodla žalobou napadeným rozhodnutím, odvolání zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Správní orgány vycházely ze zjištění, že v době podání žádosti o zaměstnaneckou kartu žalobkyně na území pobývala na základě povolení k dlouhodobému pobytu, které jí bylo vydáno pod sp. zn. OAM-20279/DP s platností od 3. 10. 2022 do 30. 6. 2023. Na území České republiky žalobkyně přicestovala 29. 9. 2022. Předmětné povolení bylo vydáno žalobkyni za účelem absolvování přípravného kurzu jazykové a odborné přípravy, a to k přípravě ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy. Konkrétně se jednalo o jednoletý jazykový kurz na Institutu jazyků, Vysoké školy báňské – Technické univerzity v Ostravě, Fakultě elektrotechniky a informatiky, studijní program „Informatika“. Dne 29. 11. 2022 žalobkyně podala u správního orgánu I. stupně žádost o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., k zaměstnavateli Loving Bistro, s.r.o. pro zaměstnání na volnou pracovní pozici uvedenou v Centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty pod číselným označením 20 526 520 753. Žalobkyně měla u deklarovaného zaměstnavatele pracovat jako pomocná síla v kuchyni za měsíční mzdu ve výši 16 200 Kč. Na dotaz správního orgánu Vysoká škola báňská – Technická univerzita Ostrava sdělila, že žalobkyně se účastnila přípravného jazykového kurzu pro cizince a plnila své studijní povinnosti. Správní orgán vyslechl žalobkyni jako účastnici řízení dne 11. 4. 2023. Žalobkyně vypověděla, že v České republice pobývá od září 2022, kdy zde přicestovala za účelem studia na Vysoké škole báňské – Technické univerzitě v Ostravě. Na této univerzitě studovala kurz jazykové a odborné přípravy ke studiu akreditovaného studijního programu Informatika na Fakultě elektrotechniky a informatiky. Na dotaz správního orgánu, v jakém období do přípravných kurzů docházela, odpověděla, že na kurz českého jazyka chodila od 9.00 do 12.15 hodin, potom se učila na koleji. Na otázku, proč žádost o vydání zaměstnanecké karty podala v tak krátkém časovém horizontu od přicestování do České republiky, sdělila, že potřebuje finanční prostředky na studium. Zatím ji podporuje matka, která v České republice pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Zde v České republice i žije teta. Otec a sourozenci žijí ve Vietnamu. Ve Vietnamu ukončila střední školu s maturitou a poté studovala 3 roky na vyšší škole zdravotnické. Na dotaz, zda prošla procesem uznání svého zahraničního vzdělání jako rovnocenného se vzděláním v České republice, odpověděla záporně. Na dotaz, kdy podepsala pracovní smlouvu, nejprve odpověděla, že v říjnu, později sdělila, že v lednu. O možnosti pracovat u zaměstnavatele Loving Bistro, s.r.o. se dozvěděla od matky, která u tohoto zaměstnavatele pracuje. Na pracovní pozici není potřeba žádná speciální kvalifikace. Žalobkyně dále sdělila, že chce žít trvale v České republice. Na otázku, jak se dosud dopravovala na kurz, který probíhá v Ostravě, přičemž ona bydlí v Hostivicích, odpověděla, že stále bydlí na kolejích v Ostravě. Pokud by získala zaměstnaneckou kartu, přestěhuje se.
12. Z pracovní smlouvy se podává, že žalobkyně měla být u zaměstnavatele Loving Bistro, s.r.o., se sídlem Jugoslávská 481/12, Praha 2 – Vinohrady, zaměstnána jako pomocná síla v kuchyni s místem výkonu práce Praha a tuto práci měla vykonávat za měsíční mzdu ve výši 16 200

KČ. V tiskopisu žádosti o vydání zaměstnanecké karty pro zaměstnávání na volné pracovní pozici u pracovního místa, které je součástí Centrální evidence volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty pod číselným označením X charakterizováno pomocí klasifikace CZ-ISCO jako „Kuchaři (kromě šéfkuchařů) (51201)“.

13. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 29. 8. 2023 č. j. OAM-82397-20/ZM-2023 žádost o vydání zaměstnanecké karty zamítl podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do 30. 6. 2023, neboť pobyt žalobkyně na území není v zájmu České republiky. Správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že žalobkyně žádost o vydání zaměstnanecké karty podala krátce po svém příjezdu do České republiky, přestože deklarovaným účelem jejího pobytu bylo studium akreditovaného studijního programu Informatika na Vysoké škole báňské – Technické univerzity Ostrava na Fakultě elektrotechniky a informatiky. Studium tohoto akreditovaného programu vysoké školy nezačala. Žádost o pobyt za účelem studia podala u zastupitelského úřadu České republiky v Hanoji. U tohoto úřadu však není možné v současné době podat žádost o vydání zaměstnanecké karty. Tato možnost je pouze v rámci vládního programu „Klíčový a vědecký personál“, a to v celkovém maximálním počtu 200 žádostí ročně. Vláda České republiky v souladu se zmocněním zakotveným v § 181b zákona č. 326/1999 Sb. stanovila nařízením č. 220/2019 Sb. maximální počty žádostí o pobytová oprávnění za účelem podnikání, zaměstnání a investování, přičemž na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji je možno podat 200 žádostí ročně v rámci programu. Základním předpokladem pro zařazení cizince do programu je výkon práce specialisty, manažera nebo pracovníka v pozici statutárních orgánů a pro nově najaté zaměstnance v třídách 1-3 klasifikace zaměstnání CZ-ISCO v oblasti výroby, služeb nebo ve veřejném sektoru. Uvedené nařízení vlády vyjadřuje zájem na tom, aby z Vietnamské socialistické republiky přicházeli na území České republiky za účelem zaměstnání pouze cizinci, kteří mají pracovat na pracovních pozicích vyžadujících vysokou kvalifikaci. Účastník řízení podal svou žádost o vydání zaměstnanecké karty na území České republiky, a to na pozici pomocná síla v kuchyni, která není kvalifikovaným povoláním ve smyslu citovaného programu. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že jsou důvody pro zamítnutí žádosti účastníka řízení o vydání zaměstnanecké karty podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb. Tento svůj závěr odůvodnil tím, že z nařízení vlády č. 220/2019 Sb. plyne, že Česká republika nemá zájem na přijímání cizinců z Vietnamské socialistické republiky za účelem výkonu nekvalifikované či nízkokvalifikované práce, přičemž tento nezájem trvá i v případě, že o vydání zaměstnanecké karty je žádáno cizincem, který byl na území přijat za účelem studia a tento účel nenaplnil. Pobytové oprávnění za účelem studia není cizinci vydáváno proto, aby na území České republiky teprve zvažoval, zda bude skutečně studovat či se zabývat jinou činností, ale proto, aby studiem vzdělání v příslušném oboru získal. Správní orgán I. stupně v této souvislosti odkázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2021, č. j. 2 Azs 325/2020-33. Rozhodnutí bylo zmocněné zástupkyní účastníka řízení doručeno prostřednictvím datové schránky dne 21. 9. 2023. Proti uvedenému rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, o němž žalovaná rozhodla žalobou napadeným rozhodnutím.
14. Podle ust. § 46 odst. 6 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do 30. 6. 2023, o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, pro zaměstnaneckou kartu platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na

dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f).

15. Podle ust. § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona, dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizince neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
16. Krajský soud předně nesouhlasí s žalobními námitkami žalobkyně. V posuzované věci je nutno vyjít ze zjištění, že žalobkyně pobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu uděleného za účelem studia s platností od 3. 10. 2022 do 30. 6. 2023, konkrétně jako studentka jednoletého kurzu cizích jazyků s denní výukou na Institutu jazyků Vysoké školy báňské – Technické univerzity Ostrava, za účelem přípravy ke studiu akreditovaného studijního programu Informatika. Na území České republiky přicestovala 29. 9. 2022. Dále je ve věci podstatné, že již dne 29. 11. 2022, tedy nedlouho po svém příjezdu na území České republiky, a soud souhlasí se správními orgány, že v každém případě ještě předtím, než vůbec mohla alespoň částečně naplnit účel svého pobytu na území, žalobkyně požádala o vydání zaměstnanecké karty z důvodu uvedeného v § 42g odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., k zaměstnavateli Loving Bistro s.r.o. na pracovní pozici pomocná síla v kuchyni s místem výkonu práce Praha. O vydání zaměstnanecké karty tedy požádala, aniž by stihla alespoň zahájit studium akreditovaného studijního programu vysoké školy.
17. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že účel, pro který byl cizinci povolen pobyt, musí být skutečně naplněn. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 7 Azs 86/2017-33 uvedl, že zákon o pobytu cizinců vychází z předpokladu, že cizinec, který získal povolení k pobytu na území České republiky k určitému účelu, je povinen povolení k jim deklarovanému účelu náležitě využívat. Právě pro tento účel mu totiž bylo povolení k pobytu uděleno, konec citace. Z judikatury se rovněž podává, že u případů, kdy cizinec pobývá na území ČR za účelem studia, je třeba přísně trvat na tom, aby hlavním účelem pobytu bylo vskutku studium a aby aktivity jiné (podnikání, závislá činnost, jiná výdělečná činnost či prosté pobývání na území a žití např. z úspor či ze zahraničních příjmů), byly pouze doplňkem skutečného a vážně míněného studia. Studium zdánlivé či fakticky „vedlejší“ se nesmí stát nekontrolovanou vstupenkou cizinců na území ČR a prostředkem získání navazujícího povolení k pobytu za jinými účely (podnikání, zaměstnání a jiné).
18. Z citovaného § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců plyne, že ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f) téhož zákona (o tuto výjimku se v dané věci nejedná). Dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, který správní orgány na danou věc správně aplikovaly, dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Soud sdílí závěry správních orgánů, že zaměstnaneckou kartu, která je zvláštním typem pobytového oprávnění, upraveným v § 42g zákona o pobytu cizinců, nebylo možno žalobci vydat, neboť pobyt žalobce na území podle tohoto zvláštního typu pobytového oprávnění není v zájmu České republiky. Tomuto závěru správních orgánů nelze nic vytknout.
19. Co se týká pojmu „zájem České republiky“, pak ten správní orgány vyložily v souladu se soudní judikaturou. Vláda České republiky jako vrcholný orgán moci výkonné v České republice (článek 76 odst. 1 Ústavy) přijetím nařízení č. 220/2019 Sb., jednoznačně vyjádřila,

jaký je zájem České republiky na přijímání cizinců za účelem výkonu ekonomické činnosti z určitých oblastí či zemí. Projevem principu svrchovanosti státu (článek 1 odst. 1 Ústavy) je i možnost regulovat migraci a rozhodování státu o tom, kteří cizinci mohou vstupovat na jeho území. Žádostí o vydání zaměstnanecké karty usiluje cizinec v zahraničí o vydání pobytového titulu (viz např. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 2/2019-54, č. j. 9 Azs 74/2019-31, bod 20).

20. V daných souvislostech je nutno připomenout, že ústavností citovaného podzákonného právního předpisu – nařízení vlády č. 220/2019 Sb., se zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku č. j. 4 Azs 14/2022-34, na který soud odkazuje. Nejvyšší správní soud kromě jiného v uvedeném rozsudku dospěl také k závěru, že nastavení kvót v předmětném nařízení vůči státním příslušníkům Vietnamu nelze považovat za nezákonnou diskriminaci a zdůraznil také, že oprávnění k úpravě podmínek vstupu na území a přístupu na tuzemský pracovní trh vyplývá ze suverenity České republiky, kdy Česká republika má v zásadě neomezený prostor k úvaze, nakolik umožní státním příslušníkům té či oné země pracovat či vyvíjet jinou aktivitu v České republice; svou praxi v tomto ohledu může měnit podle svých potřeb (viz rozsudek NSS č. j. 10 Azs 153/2016-52). V rozsudku č. j. 4 Azs 14/2022-34 Nejvyšší správní soud učinil závěr, že není diskriminační, pokud stát odlišně upravuje právo žádat o určitý typ pobytového oprávnění osobám disponujícím určitou kvalifikací. Dle názoru soudu za situace, kdy z nařízení vlády č. 220/2019 Sb., plyne, že Česká republika nemá zájem na přijímání cizinců z Vietnamu za účelem výkonu nekvalifikované či nízko kvalifikované práce, a soud souhlasí se správními orgány, že k výkonu práce pomocné síly v kuchyni není třeba v podstatě žádného než možná základního vzdělání, tedy žalobkyně žádala o vydání zaměstnanecké karty pro výkon nekvalifikované práce, nelze závěru správních orgánů, že pobyt žalobkyně na území na základě zaměstnanecké karty pro výkon nekvalifikované práce, není v zájmu České republiky, nic vytknout. Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku č. j. 4 Azs 14/2022-34 v daných souvislostech uvedl, že umožňuje-li článek 79 odst. 5 Smlouvy o fungování Evropské unie členským státům stanovit objem vstupů státních příslušníků třetích zemí přicházejících ze třetích zemí na jejich území s cílem hledat tam práci jako zaměstnanci nebo osoby samostatně výdělečně činné, tedy stanovit pro počet vstupů hmotněprávní limity, tím spíše členským státům umožňuje omezit počet žádostí představujících jejich procesní odraz. Tomu ostatně odpovídá též článek 8 odst. 3 Směrnice 2011/98/EU. Právní úprava zaměstnaneckých karet v zákoně o pobytu cizinců je důsledkem transpozice citované směrnice.
21. Oprávnění k úpravě podmínek vstupu na území a přístupu na tuzemský trh vyplývá ze suverenity České republiky, kdy Česká republika má v zásadě neomezený prostor k úvaze, na kolik umožní státním příslušníkům té či oné země pracovat či vyvíjet jinou aktivitu v České republice; svou praxi v tomto ohledu může měnit podle svých potřeb (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 153/2016-52; samozřejmě míněno v mezích závazků vyplývajících z unijního práva, jakož i z ústavního pořádku ČR). V rozsudku č. j. 4 Azs 14/2022-34 Nejvyšší správní soud nepřisvědčil argumentaci, že žadatelé o pobytové oprávnění z Vietnamu jsou nezákonně diskriminováni. K tomu poznamenal, že umožňuje-li článek 79 odst. 5 Smlouvy o fungování Evropské unie členským státům stanovit objem vstupů státních příslušníků třetích zemí přicházejících ze třetích zemí na jejich území s cílem hledat tam práci jako zaměstnanci nebo osoby samostatně výdělečně činné, tedy stanovit pro počet vstupů hmotněprávní limity, tím spíše členským státům umožňuje omezit počet žádostí představujících jejich procesní odraz. Tomu ostatně odpovídá též článek 8 odst. 3

Směrnice 2011/98/EU, dle kterého žádost může být považována za nepřijatelnou z důvodu stanovení objemu vstupů přijímaných státních příslušníků třetích zemí přicházejících za účelem výkonu zaměstnání, a nemusí být z tohoto důvodu zpracována, konec citace.

22. Namítala-li žalobkyně, že poukaz správního orgánu na výši mzdy za nekvalifikovanou práci, je nezákonnou libovůlí, nelze této námitce vyhovět, neboť stěžejní argumentace správního orgánu nespočívá v údajích o výši mzdy v zamýšleném zaměstnání ani výši odvodů do sociálního či zdravotního systému, nýbrž stupeň kvalifikace nutné pro výkon tohoto zaměstnání.
23. Souhlasit nelze ani s názorem žalobkyně, že postupem správního orgánu je sankcionována za výkon svých práv a oprávněných zájmů. Žalobkyně pomíjí tu skutečnost, že jsou stanoveny kvóty pro ekonomickou migraci, které mají omezit příliv nekvalifikovaných pracovníků.
24. Namítá-li žalobkyně, že se správní orgán nezabýval dopadem rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života, je třeba poukázat na to, že z ust. § 98 písm. j) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, žalobkyně má, plní-li si řádně studijní povinnosti, i bez vydání zaměstnanecké karty, volný přístup na trh práce. Zdůraznit je třeba také to, že žalobkyně si musela být vědoma, že v České republice bude pobývat na základě povolení k dlouhodobému pobytu vydaného právě za účelem studia. S ohledem na nařízení vlády č. 220/2019 Sb., a žalobkyní dosažený stupeň vzdělání, je žalobkyně osobou, jež nesplňuje podmínky v rámci Programu „Vysoce kvalifikovaný zaměstnanec nebo klíčový a vědecký personál“, přičemž podle přílohy č. 2 k tomuto nařízení maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze v rámci období jednoho roku podat na zastupitelském úřadu, je 200, a to výlučně v rámci uvedeného programu. Není žádoucí, aby žalobkyně získala pobytový titul na základě zaměstnanecké karty za účelem výkonu nekvalifikované práce, neboť takovým postupem by došlo k obcházení účelu nařízení vlády č. 220/2019 Sb.
25. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně ve věci úspěch neměla a procesně úspěšnému žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 31. 5. 2024

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.